

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 67.438 van 4 juli 1997
in de zaak A. 73.864/VII-15.384.**

In zake : Nicole ROOBROECK,
wonende te TERNAT,
Dronkenborrestraat 30/1

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de
Minister van Financiën.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE VIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat advocaat W. MULS op 3 april 1997 namens Nicole ROOBROECK heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van, eensdeels, de beslissing van de directeur-generaal van het hoofdbestuur der directe belastingen van 7 februari 1997 waarbij verzoekster met ingang van die datum voorlopig in het belang van de dienst wordt geschorst en, anderdeels, van het ministerieel besluit van 12 februari 1997, waarbij verzoekster in het belang van de dienst wordt geschorst met ingang van 7 februari 1997;

Gelet op de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, inzonderheid op de artikelen 17 en 18;

Gezien de nota van de verwerende partij;

Gezien het verslag opgemaakt door Auditeur M. LEFEVER;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen;

Gelet op de beschikking van 21 mei 1997 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 5 juni 1997;

Gehoord het verslag van Staatsraad D. VERBIEST;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat W. MULS, die verschijnt voor verzoekster, en van Auditeur-generaal G. DEKELVER, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Auditeur M. LEFEVER;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Overwegende dat de relevante gegevens van de zaak de volgende zijn :

1.1. Verzoekster is auditeur bij het hoofdbestuur van de Administratie der directe belastingen. Op het ogenblik van de bestreden beslissingen stond zij aan het hoofd van de dienst Internationale Overeenkomsten (directie I/3).

1.2. Op 3 februari 1997 worden er door het gerecht huiszoekingen gedaan onder meer bij verschillende hoge ambtenaren van het Ministerie van Financiën. Zo ook op het kantoor en in de privé-woning van verzoekster en haar levensgezel die eveneens als auditeur op het departement werkt.

Deze affaire krijgt aandacht in verschillende kranten en verzoekster wordt in een aantal artikels bij naam genoemd.

1.3. Verzoekster wordt op 6 februari 1997 gehoord door de directeur-generaal van de directe belastingen. Deze wijst haar op de onverkwikkelijke toestand die is ontstaan door het gerechtelijk onderzoek dat onder meer in haren hoofde werd gestart met de huiszoeking die op 3 februari 1997 plaatsvond en de ruchtbaarheid die er in de media is aan gegeven. Verzoekster zegt dat zij niets heeft misdaan en dat het onderzoek nog niets heeft uitgewezen. Er wordt haar gezegd dat de schorsing die haar wordt opgelegd geen tuchtmaatregel is maar een voorzorgsmaatregel die slechts in stand moet worden gehouden gedurende het onderzoek en op elk ogenblik kan worden opgeheven.

1.4. Bij beslissing van 7 februari 1997 wordt verzoekster door de directeur-generaal voorlopig geschorst in het belang van de dienst met ingang van die datum in afwachting van een bekrachtiging daarvan door de minister. Deze beslissing wordt verzoekster betekend bij ter post aangetekend schrijven van 7 februari 1997. Dit is de eerste beslissing waarvan de schorsing wordt gevorderd.

1.5. Terzelfdertijd maakt de directeur-generaal zijn beslissing over aan de secretaris-generaal ter bekrachtiging. Hij stelt verder dat hij op basis van de elementen waarover hij beschikt van mening is dat er geen aanvullende maatregelen moeten worden genomen.

1.6. Bij ministerieel besluit van 12 februari 1997 wordt verzoekster dan geschorst in het belang van de dienst met ingang van 7 februari 1997. Het wordt aan verzoekster betekend met een aangetekend schrijven van 20 februari 1997.

1.7. Op 11 maart 1997 schrijft de directeur-generaal van de directe belastingen aan de secretaris-generaal dat uit bij de Rijkswacht bekomen inlichtingen blijkt dat de tegen verzoekster weerhouden feiten meer deontologisch dan gerechtelijk strafbaar zijn en dat er bijgevolg geen redenen meer zijn om verzoekster nog langer uit de dienst verwijderd te houden. Hij stelt dan ook voor onmiddellijk een einde te stellen aan de schorsing van verzoekster.

1.8. Bij ministerieel besluit van 14 maart 1997 wordt het ministerieel besluit van 12 februari 1997 opgeheven met ingang van 1 april 1997. Dit besluit wordt aan verzoekster betekend met een aangetekend schrijven gedateerd 21 maart 1997.

1.9. Bij nota Cp. 336.52/D/472.660 van 24 maart 1997 van de voornoemde directeur-generaal wordt verzoekster vanaf 1 april 1997 aangewezen als leidend ambtenaar van de directie I/1. Tevens wordt het haar uitdrukkelijk verboden zich nog bezig te houden met dossiers uit haar vroegere directie of dossiers mee naar huis te nemen.

De voormelde aanwijzing wordt door de directeur-generaal herhaald in dienstorder nr. 05JCT/1997 van 28 maart 1997;

Overwegende dat krachtens artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging kan worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten akte of verordening kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden akte of verordening een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

Overwegende, wat de tweede voorwaarde betreft, dat verzoekster omtrent het nadeel in het inleidend verzoekschrift doet gelden wat volgt :

"Verzoekster heeft zich sedert lange jaren gespecialiseerd in de 'Internationale Overeenkomsten'.

Zij deed jarenlang aan zelfstudie buiten haar werkuren, werkte thuis verder buiten haar diensturen zonder vergoeding, en stelde zelf een persoonlijke documentatie samen die zij gebruikte in het belang van de administratie.

Zij wordt door de internationale fiscalisten die met haar te doen hebben, gerespecteerd als een correct en geducht tegenstrever.

Haar ondergeschikten aanvaarden haar natuurlijk gezag dat voortkomt uit haar werklust, gedrevenheid en kennis.

Door de bestreden beslissing riskeert dit alles (geduldig en hardwerkend gedurende bijna 20 jaar opgebouwd) van de kaart te worden geveegd.

Verzoekster kan al haar credibiliteit kwijtspelen en riskeert al haar kansen op promotie teniet te zien gaan door de loutere vermelding van de bestreden ordemaatregel op haar tuchtblad.

Overwegende dat haar ernstig nadeel derhalve verder rijkt dan enig louter financieel aspect";

Overwegende dat in de huidige stand van de procedure moet worden aangenomen dat de eerste bestreden beslissing, - van de directeur-generaal van 7 februari 1997 die verzoekster voorlopig schorste vanaf die datum - onwerkzaam werd doordat een schorsing, ingaand op dezelfde datum, werd opgelegd door de tweede bestreden beslissing - het ministerieel besluit van 12 februari 1997; dat dit laatste besluit door het ministerieel besluit van 14 maart 1997 werd opgeheven met ingang van 1 april 1997; dat aldus de twee bestreden beslissingen reeds een volledige feitelijke uitvoering kregen, zelfs vooraleer, op 3 april 1997, het verzoekschrift werd ingediend; dat die feitelijke effecten van de uitvoering door de gevraagde schorsing niet meer ongedaan kunnen worden gemaakt en de schorsing bijgevolg geen nadeel kan weren; dat aan de tweede voorwaarde gesteld door voormeld artikel 17 bijgevolg niet is voldaan; dat verzoekster weliswaar opwerpt dat "de

bestreden beslissing" slechts gedeeltelijk werd opgeheven doordat "afzonderlijk bij deze beslissing" een nota werd gevoegd waarbij zij wordt overgeplaatst naar een andere directie, haar bepaalde verbodsregels worden opgelegd en haar "ten zeerste wordt aangeraden" bepaalde contacten tot het strikte minimum te herleiden; dat verzoeksters stellingname echter niet kan worden gevolgd; dat haar overplaatsing naar directie I/1 en de voornoemde verbodsregels immers beslissingen zijn van de voornoemde directeur-generaal vervat in een nota en een dienstorder van respectievelijk 24 en 28 maart 1997 en dit andere beslissingen zijn dan de met het huidig verzoekschrift aangevochten beslissing; dat verzoekster dit overigens zelf erkent doordat zij zich in haar verzoekschrift uitdrukkelijk het recht voorbehoudt om deze beslissingen "bij afzonderlijke procedure aan te vechten"; dat de vordering tot schorsing moet worden afgewezen,

B E S L U I T :

Enig artikel.

De vordering tot schorsing wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op 4 juli 1900 zevenennegentig, door :

de H. D. VERBIEST,

wnd. kamervoorzitter,
staatsraad,

Mevr. A. TRUYENS,

griffier.

De griffier,

De Wnd. voorzitter,

A. TRUYENS.

D. VERBIEST.